

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobce: **C. P.**, zast. JUDr. Ivetou Petrovou, advokátkou se sídlem Nádražní 2151, Nové Město nad Metují, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. května 2016, č. j. 15369/SV/2014-39, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. **Předmět řízení**

Žalovaný shora označeným rozhodnutím rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Nové Město nad Metují ze dne 2. 3. 2015, č. j. 4185/2014/OZU/Ku/SD/34, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb., o ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 379/2005 Sb.“), a uložil mu pokutu ve výši 50.000,- Kč.

Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že osobě mladší 18 let, konkrétně P. E., nar...., prodal dne 26. 3. 2014 cca ve 14:10 hodin 2 krabičky cigaret zn. Route 66 za 134,- Kč (67,- Kč/krabička) v objektu provozovny umístěném na tržnici, naproti obchodu Potraviny Verner, v Novém Městě nad Metují.

II. Obsah žaloby

Podstata žaloby spočívala v tvrzení žalobce, že se správního deliktu, který je mu kladen za vinu, nedopustil.

Žalobce trval na tom, že v provozovně, ve které mělo dle napadeného rozhodnutí dojít k prodeji cigaret P. E., tedy osobě mladší 18 let, žádné cigarety neprodával a ani neprodává. V této provozovně má žalobce mimo jiné umístěnu ceduli se zákazem prodeje tabákových výrobků osobám mladším 18 let, je mu tedy známo, že prodej tabákových výrobků osobám mladším 18 let je zakázán a tento zákaz při provozování své živnosti respektuje a nikdy ho neporušil.

Dále žalobce konstatoval, že závěry správního orgánu jsou založeny na zcela vadných a vykonstruovaných důkazech, a to zejména z toho důvodu, že dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona 379/2005 Sb. vykonává kontrolu dodržování povinností stanovených tímto zákonem obec v přenesené působnosti, obecní policie, Policie České republiky a orgán ochrany veřejného zdraví v případech stravovacích služeb. Z výše uvedeného plyne, že je vyloučeno, aby shora uvedenou kontrolu vykonávaly fyzické osoby, a to způsobem v rozhodnutí popsaným.

Pokud se žalovaný domnívá, že v daném případě nejde o kontrolu povinností stanovených zákonem č. 379/2005 Sb., ale o povinnost rodičů starat se o zdraví nezletilého syna, když současně uvádí, že kouření cigaret ohrožuje zdraví nezletilého, je naprosto v rozporu s jakoukoliv logikou, aby právě rodiče posílali svého nezletilého syna kupovat cigarety. Dle žalobce mohlo dojít třeba k tomu, že nezletilý P. E. na popud rodičů do jeho provozovny vešel a požádal žalobce, že chce cigarety koupit pro své rodiče, kteří mu na ně dali peníze a stojí před obchodem. Ač ani tato varianta nenastala, protože cigarety skutečně ve své provozovně neprodává, je to dle žalobce pouze další z možných scénářů prokazujících, že v celé dané kauze nedošlo k prokázání jednání žalobce a celé jeho údajné deliktní jednání je toliko domněnkou založenou na tvrzení nezletilého chlapce a jeho rodičů.

Žalobce se neztotožnil se závěrem žalované, že si nedokáže představit, jak jinak by mohli rodiče nezletilého zdokumentovat, či prokázat své podezření, než právě vysláním nezletilého do provozovny žalobce z důvodu ověření si pravdivosti jeho tvrzení. Pokud by každý prováděl kontrolu dodržování zákonem stanovených pravidel sám a orgány činné v trestním řízení, potažmo orgány správní, by následně jeho závěry pouze bez dalšího přejímaly, bez toho, že by si svými vlastními metodami a svojí vlastní činností prověřily, zda skutečně dochází k páchání správních či jiných deliktů, či zda se jedná např. pouze o snahu pomstít se jiné osobě, pak nemůže být tento způsob činnosti příslušných orgánů dle žalobce zákonný.

Pouze nezletilý P. E. měl být jedinou osobou, která měla žalobce při prodeji cigaret vidět. Žádná třetí osoba, a to ani osoba z rodiny P. E., ani příslušné kontrolní orgány žalobce při údajném prodeji neviděla. Vzhledem ke skutečnosti, že kontrolou jsou dle výše uvedeného pověřeny taxativně uvedené orgány, nemůže žalobce akceptovat, aby jeho živnost byla kontrolována nezletilou osobou a správní orgán rozhodl o spáchání správního deliktu bez toho, že by v jeho provozovně proběhla adekvátní kontrola příslušnými orgány.

Žalobce rovněž považoval za naprosto nepřijatelné, aby správní orgán použil jako důkaz časový odstup v délce cca 20 minut, který uplynul od údajného prodeje cigaret do doby, kdy došlo k sepsání Oznámení o podezření z přestupku. Za uvedenou dobu by bylo možno v těsném okolí provozovny žalobce zakoupit tabákové výrobky na několika jiných možných místech. Ani tuto skutečnost žádný ze zainteresovaných orgánů neprovéřoval.

Jak vyplývá rovněž z vysvětlení žalobce podaného správnímu orgánu, není pravdivé ani tvrzení P. E., že by údajně zakoupené cigarety platil tisíci korunou, neboť žádnou takovou bankovku v kase provozovny žalobce, ani v kapsách žalobce, přivolaná městská policie nenalezla.

Žalobce tedy uzavřel, že nepovažuje za prokázané, že by ke skutku, který je mu kladen za vinu, skutečně došlo. Neexistují žádné relevantní důkazy, které by byly provedeny v souladu se zákonem a osobami k tomu oprávněnými a které by spáchání správního deliktu prokázaly. Žalobce má dále za to, že byl ve správním řízení značně krácen na svých právech, neboť po celou dobu probíhajícího řízení nebyl proveden jediný jím navržený důkaz, kterými se žalobce snažil bránit a prokázat, že ke spáchání správního deliktu nedošlo.

Navrhoval proto, aby bylo doplněno dokazování o zprávu o chování nezletilého P. E. pro potřeby ověření jeho důvěryhodnosti. Dále navrhl, aby soud v uvedené věci nařídil ústní jednání a kromě jiného vyslechl starostu obce Černčice o rodinných poměrech E., kteří celou situaci vykonstruovali a díky jejichž „provedené kontrole“ byl žalobce uznán vinným z výše uvedeného správního deliktu.

Žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v jeho nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Dle žalovaného žalobce argumentuje v podstatě totožně jako v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K argumentům ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu uvedl, že prvostupňový správní orgán daný skutek dostatečně prokázal především svědeckými výpověďmi. Dle žalovaného rodina v projednávané věci nenahrazovala povinnosti kontrolních orgán dané příslušnými právními předpisy, nýbrž pouze upozornila na deliktní jednání žalobce, přičemž vše oznámila orgánu, který je oprávněn v dané věci dále konat, tedy Městské policii Nové Město nad Metují.

K žalobcem namítanému nedohledání tisícikoruny žalovaný dodal, že se nepovažuje za kompetentního doporučovat či rozporovat postupy obecní policie. Ohledně zpochybňování důvěryhodnosti výpovědi nezletilého formou navrhované zprávy o jeho chování či výsledkem starosty obce Černčice uvedl, že netuší, jakým způsobem by tyto navrhované důkazy mohly zpochybnit skutkový závěr ve věci, neboť výpověď nezletilého nebyla jediným důkazem, na základě kterého byl učiněn.

Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Jednání soudu

Při jednání soudu dne 4. 4. 2017 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Žalobce nad rámec skutečností uvedených v žalobě uvedl, že z místa, kde měli údajně stát rodiče nezletilého P., nemohli dle jeho mínění vidět, zda nezletilý skutečně zachází do jeho provozovny. Přitom v těsné blízkosti se nachází tři další provozovny, kde cigarety prodávají. Žalobce trval na svých návrzích na doplnění dokazování. Odůvodnil je tak, že nezletilý P. E. dle jeho informací je problémovou osobou a měl být umístěn ve výchovném ústavu. Rovněž tak rodinné poměry nemají být uspokojivé, ze strany otce prý dochází k násilí na ostatních rodinných příslušnících. O těchto skutečnostech se dozvěděl od starosty obce Černčice pana T.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu.

Z předloženého správního spisu vyplynulo následující:

Dne 28. 3. 2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno Městskou policií Nové Město nad Metují oznámení s datem 26. 3. 2014 o podezření ze spáchání správního deliktu. K oznámení byl připojen úřední záznam, rovněž s datem 26. 3. 2014, z jehož obsahu se podává, že hlídka městské policie přijala téhož dne ve 14:15 hodin oznámení pana M. E., který sdělil, že jeho nezletilý syn zakoupil na tržnici u vietnamského obchodníka (žalobce) dvě krabičky cigaret značky Route 66. Po příjezdu k tržnici byl na místě zjištěn oznamovatel, jeho manželka I. E. a jejich nezletilí synové P. a D. Pan E. předal synovi P., který tvrdil, že žalobce mu již dříve prodal cigarety, částku 1.000,- Kč s tím, aby zakoupil dvě krabičky cigaret. Spolu s P. tam poslal i druhého syna D. Během chvíle se synové vrátili s dvěma krabičkami cigaret a zbylými penězi. Majitel provozovny hlídce městské policie sdělil, že žádné cigarety neprodává. S oznamovateli byl následně sepsán zápis o podaném vysvětlení.

Ve vysvětlení paní I. E. je uvedeno, že dne 24. 3. 2014 cítila z nezletilého syna P. cigaretový kouř, v jeho školním batohu našla tři krabičky cigaret. Syn jí sdělil, že je zakoupil na tržnici v provozovně žalobce. Dne 26. 3. 2014 se spolu s manželem a synem D. vypravili na tržnici, syn P. obdržel 1.000,- Kč a byl vyzván, aby u dotyčného zakoupil dvě krabičky cigaret. Spolu s ním šel ke stánku rovněž syn D., aby sledoval, zda budou bratrovi cigarety opravdu prodány. Manželé E. stáli opodál a sledovali, zda P. skutečně zašel do stánku. Během krátké chvíle se oba bratři vrátili se dvěma

krabičkami cigaret značky Route 66 a částkou 866,- Kč. Poté pan E. telefonicky kontaktoval městskou policii. Nezletilý P. E. potvrdil skutečnosti uvedené jeho matkou. Dodal, že žalobce po něm nežádal občanský průkaz, neptal se, kolik mu je let, pouze mu řekl, že „je to tajné“. V oznámení o podezření z přestupku (správního deliktu) je uvedeno, čeho se měl žalobce dopustit. Ten s vytýkaným jednáním nesouhlasil. Závěrem je připojena fotografie dvou krabiček cigaret značky Route 66 a k osobě žalobce výpis ze živnostenského rejstříku.

Žalobce při podání vysvětlení před Městským úřadem Nové Město nad Metují dne 3. 6. 2014, poté, co byl poučen o obsahu oznámení ve věci prodeje tabákových výrobků nezletilému, rozhodně popřel, že by cigarety nezletilému prodal, neboť na provozovně tržnice žádné cigarety nemá. Připustil, že asi před třemi měsíci se dostavili strážníci městské policie spolu s rodiči nezletilých dětí údajně s tím, že měl jednomu z dětí prodat cigarety. Otec nezletilého se domáhal otevření kasy, kde měla být údajně bankovka v hodnotě 1.000,- Kč, kterou předal synovi na zakoupení cigaret. Zdůraznil, že tato bankovka se v pokladně nenalezla, stejně tak ani v kapsách žalobce.

Dne 4. 6. 2014 podali vysvětlení před správním orgánem prvního stupně nezletilý P. E., jeho matka I. E. a otec M. E.

Nezletilý P. podal vysvětlení za přítomnosti své matky a pracovnice orgánu sociálně právní ochrany dětí (dále „OSPOD“). Potvrdil, že vše, co již dříve oznámil policii, je pravdou. Doplnil, že je mu známo, že u žalobce si cigarety také kupoval V. Š., žák deváté třídy. Peníze od otce žalobce nedal do pokladny, ale strčil je pod bundu.

Paní I. E. odkázala na zápis o podaném vysvětlení ze dne 26. 3. 2014. Poté objasnila průběh děje, který předcházela oznámení záležitosti městské policii. Při cestě do Nového Města nad Metují vyzvedli s manželem P. u školy. Prohledala mu školní aktovku a kapsy, zdali u sebe nemá cigarety. Poté manžel vybral v peněžním automatu hotovost ve výši 1.000,- Kč, ke stánku poslali P. a syna D., přičemž se postavili k bráně tak, aby viděli na stánek. Potvrdila, že P. vešel do stánku a během pár minut se vrátil se dvěma krabičkami cigaret a zbylými penězi. Následně manžel celou událost oznámil městské policii, která po chvíli dorazila na tržnici.

Pan M. E., otec nezletilého, potvrdil správnost informací, které uvedla na městské policii jeho manželka. Uvedl, že předtím, nežli poslali P. ke stánku, mu manželka prohledala školní aktovku a kapsy, žádné cigarety nenašla. V bankomatu u Komerční banky vybral částku 1.000,- Kč, kterou dal P., aby koupil dvě krabičky cigaret. Spolu s ním šel ke stánku mladší bratr D., který viděl, že jeho bratr skutečně vešel do stánku. Po chvíli se P. vrátil se dvěma krabičkami cigaret a zbytkem peněz. Asi do deseti minut po oznámení této skutečnosti dorazila městská policie, které jmenovaný popsal situaci. Následně zjistila totožnost vietnamského obchodníka, který popíral, že by k prodeji cigaret došlo. Když na naléhání pana E. otevřel pokladnu, 1.000,- Kč tam nebylo. Syn P. říkal, že si prodejce peníze strčil do „šosu“ (pod bundu). Dožadoval se proto, aby ukázal kapsy a bundu, vztekal se, strážníci na jeho jednání nikterak nereagovali, pouze se domáhali předložení dokladu totožnosti.

Na základě obsahu těchto vysvětlení zahájil prvoinstanční správní orgán se žalobcem správní řízení z důvodu podezření ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb.

Dne 21. 7. 2014 byli k věci slyšeni jako svědci opět manželé E. a nezletilý P. (ten za přítomnosti pracovnice OSPOD). Všichni tři potvrdili správnost a pravdivost svých dříve podaných vysvětlení.

Strážník Městské policie Nové Město nad Metují B. J. ve své svědecké výpovědi ze dne 22. 7. 2014 potvrdil, ve shodě s již výše uvedeným, skutkové okolnosti případu vztahující se k oznámení manželů E. Doplnil, že v době jeho kontroly na provozovně tam byla značka cigaret Route 66 vystavena včetně poučení o zákazu prodeje tabákových výrobků osobám mladším 18 let. Jednalo se o tutéž značku, kterou jim předtím předložili rodiče nezletilého P. s tím, že cigarety zakoupil ve stánku u dotyčného prodejce. Ten popřel, že by nezletilému P. cigarety prodal. Druhý zasahující strážník, M. K., ve své svědecké výpovědi ze dne 29. 7. 2014 uvedl, že žalobce měl na provozovně vystaveno asi šest kusů krabiček cigaret, na konkrétní značku si již nevzpomněl.

Dne 4. 8. 2014 byl k věci slyšen žalobce jako účastník řízení. Předtím byl seznámen s podklady, které k věci správní orgán I. stupně shromáždil. Současně byl poučen ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2000 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“). Své zavinění rozhodně popíral, upozornil, že u něho nebyl nalezen finanční obnos, za který měl nezletilý cigarety zakoupit. Tvrdil, že cigaretové krabičky, které viděli strážníci městské policie, byly prázdné, pouze je zapomněl uklidit.

Poté následovalo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 8. 2014, který dospěl k závěru, že žalobce se dopustil uvedeného správního deliktu, neboť nejméně ve dvou případech bylo prokázáno, že k prodeji tabákových výrobků nezletilé osobě v objektu provozovny žalobce došlo. Toto rozhodnutí následně potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 10. 2014, č. j. 15369/SV/2014/8. Žalobu proti tomuto rozhodnutí krajský soud rozsudkem ze dne 29. 5. 2015, č. j. 30 A 104/2014-40 (dále také jen „předchozí rozsudek krajského soudu“), zamítl.

Ke kasační stížnosti žalobce však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 11. 2015, č. j. 4 As 156/2015-37, jak rozsudek krajského soudu, tak citované rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Stalo se tak z důvodu, že považoval rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, protože není postaveno dostatečně na jisto, zda stěžovateli klade za vinu spáchání dvou dílčích útoků pokračujícího správního deliktu, nebo pouze jednoho útoku, a o co tento svůj závěr opírá. Zbývajících kasačních námitkami se Nejvyšší správní soud nezabýval.

Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 25. 1. 2016 původní prvoinstanční rozhodnutí ze dne 7. 8. 2014 zrušil a věc vrátil Městskému úřadu Nové Město nad Metují k dalšímu řízení.

Správní orgán prvního stupně oznámil dne 4. 2. 2016 pokračování v řízení a informoval žalobce, že se nepodařilo prokázat skutek, který se měl stát dne 24. 3. 2014, a proto bude vést správní řízení pouze o skutku ze dne 26. 3. 2014. Tím byla

odstraněna nejasnost vytýkaná Nejvyšším správním soudem. Následně se žalobce seznámil s podklady před vydáním rozhodnutí. Při té příležitosti navrhl, aby správní orgán doplnil dokazování, konkrétně, aby si vyžádal zprávu školy o chování nezletilého P. E., a to za období od počátku roku 2014 do 30. 6. 2014 a zprávu OSPOD ohledně šetření poměrů v rodině nezletilého v tomto období. Tuto zprávu navrhl vyžádat „z důvodu věrohodnosti tvrzení“ nezletilého. Pro případ, že by byl nezletilý umístěn ve výchovném ústavu, žádal žalobce ještě o vyžádání zprávy o pobytu nezletilého a jeho chování v tomto ústavu. Následně vydal Městský úřad Nové Město nad Metují rozhodnutí citované v čl. I. tohoto rozsudku.

Krajský soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, přestože je žalobce vznesl až v závěru žaloby. Pokud by ale napadené rozhodnutí touto vadou skutečně trpělo, byl by to prvotní důvod pro jeho zrušení a krajský soud by se v důsledku toho některými dalšími žalobními námitkami ani zabývat nemohl. Nepřezkoumatelnost je totiž natolik závažnou vadou rozhodnutí správního orgánu, že se jí soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Má-li rozhodnutí správního orgánu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li správní orgán rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných účastníky řízení. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.

V případě napadeného rozhodnutí se žalovaný nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný žalobce jeho obsahu porozuměl, přičemž s jeho závěry věcně polemizuje ve vyargumentované žalobě. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, byly nesrozumitelnými. Skutečnost, že stěžovatel se závěry správních orgánů nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů, bude se typicky jednat o případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Ani v tomto směru nezjistil krajský soud žádné pochybení správních orgánů, neboť ty své závěry, proč považují spáchání předmětného správního deliktu žalobcem za prokázané, stejně jako úvahy o druhu a výši trestu, dostatečně podrobným způsobem odůvodnily, včetně řádného vyhodnocení provedených důkazů. Z faktu,

že nepřisvědčily argumentaci žalobce a že dospěly k závěrům, se kterými nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů.

Krajský soud tedy mohl přistoupit k přezkumu zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí vázán přitom rozsahem žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), tedy k posouzení důvodnosti žalobních námitek.

Pokud jde o právní rámec posuzované věci, krajský soud odkazuje zejména na § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb., podle něhož fyzická nebo právnická osoba se jako provozovatel dopustí správního deliktu tím, že prodá tabákový výrobek, elektronickou cigaretu nebo alkoholický nápoj osobě mladší 18 let anebo podá alkoholický nápoj osobě mladší 18 let.

Podle odst. 8 písm. d) téhož ustanovení se za správní delikt uloží pokuta ve výši 50 000 Kč až 500 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 6 písm. i).

Podle odst. 9 téhož zákonného ustanovení za správní delikt podle odstavce 6 písm. c) až i) a odstavce 7 lze navíc uložit provozovateli zákaz činnosti až na dobu 2 let.

V první žalobní námitce namítal žalobce, že kontrolu nad dodržováním povinností stanovených zákonem č. 379/2005 Sb., vykonávaly fyzické osoby, a proto se dle žalobce mělo jednat o postup v rozporu s § 24 odst. 1 tohoto zákona. Dle něho kontrolu dodržování povinností stanovených tímto zákonem, s výjimkou povinností podle § 5 a § 11 odst. 1 a 2, vykonává a) obec v přenesené působnosti, b) obecní policie, c) Policie České republiky, d) v případech stravovacích služeb též orgán ochrany veřejného zdraví.

Žalobce v podstatě namítal nezákonnost postupu spočívajícího v tom, že se rodiče nezletilého P. E., poté co jim po nalezení cigaret v jeho školní brašně sdělil, že je koupil u žalobce, rozhodli vyslat nezletilého do žalobcovy provozovny s tím, aby si ověřili tvrzení žalovaného, že mu žalobce coby nezletilému cigarety prodal.

Žalobce se mýlí. Důkazy vyplývající z uvedeného postupu rodičů nezletilého nejsou důkazy nezákonnými. O tom by za použití analogie zákona bylo možno uvažovat za situace, pokud by byly získány v rozporu s § 89, 158b nebo 158e zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu. Tedy, v obecné rovině, pokud by pořízení důkazů v rozporu se zásadami vymezenými v uvedených ustanoveních bylo iniciováno ze strany orgánů veřejné moci. Jedině v těchto případech by bylo možné hovořit o nezákonnosti takového postupu, o nezákonnosti takto získaných důkazů, resp. o rozporu takového postupu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy (srovnej se závěry rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 23. 10. 2014 ve věci Furcht proti Německu, stížnost č. 54648/09).

O takový případ se však v projednávané věci nejedná. Shora uvedený postup byl iniciován rodiči nezletilého coby fyzickými osobami. Krajský soud jej tedy ve světle shora uvedeného považuje nejen za zákonný, ale ve shodě se závěry správních orgánů také za správný a logický. Lze přisvědčit názoru žalovaného, že neexistuje mnoho jiných způsobů jak uvedená deliktní jednání prodejců tabákových výrobků ve vztahu k nezletilým osobám účinně zjistit a následně prokázat. Stejně

jako, že nepřípustnost takového postupu by velmi výrazným způsobem omezila a ztížila aplikaci sankčních ustanovení zákona č. 379/2005 Sb. O vysokém stupni společenské nebezpečnosti správního deliktu, který byl předmětem daného správního řízení, přitom dle krajského soudu není možné pochybovat.

Postup rodičů nezletilého P. E. nebyl vlastní kontrolou dodržování povinností stanovených zákonem č. 379/2005 Sb., ale ověřením skutkového stavu věci, když důkazy, které v důsledku toho vznikly nebo které mohly být obstarány, pak posloužily orgánům vymezeným v § 24 odst. 1 tohoto zákona ke kontrole dodržování povinností z tohoto zákona plynoucích. Orgány k tomu pověřené se po oznámení skutečností, které rodiče nezletilého P. ve spolupráci s ním zjistili, své kontrolní činnosti bezodkladně chopily a postupovaly způsobem, ke kterému krajský soud nemá vážnějších připomínek.

Druhá žalobní námitka směřovala k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci. Žalobce namítal, že mu nebylo spolehlivě prokázáno, že se jemu vytýkaného správního deliktu skutečně dopustil. Tvrdil, že v době kontroly provozovny již dané cigarety neprodával, že měl v provozovně umístěné pouze prázdné krabičky. Opakoval, že u něj nebyla nalezena (a to ani v kase, ani v kapsách) ona tisícikoruna, kterou měl nezletilý P. koupené cigarety platit. Při soudním jednání přišel ještě s tvrzením, že z místa, kde měli rodiče nezletilého stát, nemohli vidět, že zachází právě do jeho stánku, když v bezprostředním jeho okolí jsou další provozovny, kde se cigarety prodávají.

K námitce v podstatě shodného obsahu, za zcela shodné důkazně zjištěné skutkové situace, se krajský soud vyjádřil již ve svém předcházejícím rozsudku. K těmto jeho závěrům se Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku ze shora uvedených důvodů nevyjádřil. Krajský soud nemá důvod, aby tyto své závěry korigoval.

Znovu tedy konstatuje, že neshledal žalobní tvrzení způsobilými zvrátit správnost přezkoumávaného rozhodnutí. Řetězec provedených důkazů tvoří dle jeho přesvědčení zcela jednoznačný uzavřený okruh, který správní delikt žalobce bez pochybností prokazuje. Pokud žalobce namítá, že byl „usvědčen“ pouze na základě svědectví jedné rodiny, pak krajský soud v kontextu celého případu nepovažuje tuto skutečnost za způsobitou zpochybnit závěry žalovaného. Teorie trestního práva nezakotvuje, stejně tak ani soudní judikatura nevyžaduje, aby k usvědčení pachatele bylo zapotřebí více svědků, pokud shromážděné důkazy dokladují přesvědčivý a nezpochybnitelný závěr o vině pachatele.

Ze svědeckých výpovědí manželů E., nezletilého P. a strážníků městské policie nevyplývá účelovost či snad dokonce záměr, ať již z jakéhokoli důvodu, poškodit osobu žalobce. Ostatně ani samotný žalobce ničeho takového nenamítal. Netvrdil, že by se před tím s některým z rodiny E. znal, že by mezi ním a některým z nich došlo v minulosti k nějakým nesrovnalostem či konfliktům, že by někdo z nich měl důvod se mu tímto postupem mstít nebo celou věc „uměle vykonstruovat“.

Krajský soud nemá důvod pochybovat, že k událostem došlo tak, jak byly předneseny výše uvedenými osobami. Jednalo se o reakci rodičů, kterým

nepochybně záleží na synově zdárném a zdravém vývoji, a kteří po zjištění, jakým způsobem si obstaral cigarety, volili cestu ke zjednání nápravy.

Pokud měl žalobce v době šetření městských strážníků na provozovně označení, které obsahovalo zákaz prodeje tabákových výrobků osobám mladším 18 let (viz výpověď strážníka N.), přičemž tvrdil, že vystaveny měl pouze prázdné krabičky od cigaret, pak je tato obrana zcela nelogická a nevěrohodná. A to zejména za situace, kdy jak strážník N., tak strážník K. potvrdili, že na stánku viděli asi šest krabiček cigaret zn. Route 66, když pár minut před kontrolou jimi provedenou si tutéž značku zakoupil nezletilý P. Ostatně je to sám žalobce, který do záznamu o podání vysvětlení ze dne 3. 6. 2014 uvedl, že asi před třemi měsíci, tedy v březnu, kdy nezletilý P. cigarety zakoupil, doprodával staré zásoby cigaret. Zcela jinak hovořil jako účastník řízení dne 4. 8. 2014, kdy zcela vyloučil, že by měl na stánku cigarety. To, co viděli strážníci, měly být dle žalobce toliko prázdné cigaretové krabičky.

Krajský soud ve shodě se správními orgány uvěřil svědeckým přednesům, neboť v nich žádné zásadní rozpory nespatriil. Do stánku žalobce byl vyslán nezletilý P. v doprovodu mladšího bratra D., během krátké chvíle se vrátil s cigaretami, jejichž značku posléze potvrdil strážník N. Námitku žalobce, že se u něho v pokladně nenalezla bankovka v hodnotě 1.000,-Kč, nepovažuje krajský soud za způsobitou zvrátit logický popis událostí zjištěný správním orgánem prvního stupně. K tomu nutno ještě pro úplnost dodat, že žalobce sice tvrdil, že mu byly kontrolovány i kapsy (kam měl dle nezletilého P. tisícikorunu zastrčit), ale obsahy svědeckých výpovědí rodičů nezletilého, ani strážníků, tuto skutečnost nepotvrzují. Z obsahu svědeckých výpovědí lze dovodit toliko, že žalobce k výzvě strážníků otevřel kasu, v ní tisícikoruna nebyla. Otec nezletilého se měl dožadovat i ukázání kapes, strážníci ale v tomto směru k žádnému konání nepřistoupili. To že ukázal kapsy, tedy tvrdí pouze žalobce.

Z obsahu svědeckých výpovědí rodičů nezletilého pak jednoznačně plyne, že stáli na místě, odkud bylo zřetelně vidět, že nezletilý P. zašel právě do provozovny žalobce, do žádné jiné. Tvrzení, že to ze svého místa vidět nemohli, žalobce případnými důkazy nepodpořil. V souvislosti s tím krajský soud podotýká, že pokud by skutečně nemohli rodiče nezletilého stát na místě, odkud by bylo na vchod do žalobcovy provozovny vidět, jistě by tato skutečnost neunikla zasahujícím strážníkům, kteří danou lokalitu jistě velmi dobře znají. Ti však tvrzení rodičů ohledně této skutečnosti nikterak nezpochybňovali.

Pokud jde o návrhy žalobce na doplnění dokazování, správní orgány obou stupňů dospěly ke shodnému závěru, že tyto důkazy provedeny nebudou, neboť jsou pro posouzení věci irelevantní. Nutno konstatovat, že se touto otázkou zabývaly podrobně, správní orgán prvního stupně na druhé polovině str. 4 a na začátku str. 5 svého rozhodnutí, žalovaný pak na str. 4 napadeného rozhodnutí.

Městský úřad Nové Město nad Metují k dané problematice uvedl: „*Po seznámení se s obsahem spisu, právní zástupkyně správnímu orgánu navrhla, aby si správní orgán vyžádal zprávu ze školy o chování nezletilého P. E., a to za období od počátku roku 2014 do 30. 06. 2014 a zprávu orgánu sociálně-právní ochrany dětí ohledně šetření poměru v rodině nezletilého z tohoto období z důvodu věrohodnosti jeho tvrzení a dále v případě, že byl nezletilý umístěn ve výchovném ústavu, žádá*

ještě o vyžádání zprávy o pobytu nezletilého a jeho chování v tomto ústavu. Tento návrh právní zástupkyně správní orgán nepřipustil, neboť je přesvědčen, že v projednávaném případě se věrohodnost výpovědi nezletilé osoby neodvívá od toho, zda-li dítě ve škole vykazuje vzorné chování, či patří mezi děti, které svým chováním vyčnívají z kolektivu, z jakých rodinných poměrů dítě pochází, případně zda-li bylo po nějakou dobu umístěno ve výchovném ústavu či nikoliv. Skutek tak, jak byl popsán nezletilým P., zapadá do uzavřeného okruhu provedených důkazů, které správní orgán provedl a správní delikt provozovatele bezpochybně prokazuje. Správní orgán je přesvědčen o tom, že právě u dětí školního věku, které nejsou premianti, je předpoklad, že tyto děti se často uchylují k něčemu, čím by na sebe upoutali pozornost a to nejen v radách svých vrstevníků, ale především získali oblibu zejména u starších spolužáků. Nejčastějšími prohřešky těchto mladistvých jsou sklony k návykovým látkám, mezi které beze sporu patří tabák, konkrétně cigarety, který je relativně „lehce dostupný“ a v dnešní době je označován za dětskou drogu číslo jedna. Prověření skutečností, které požadovala právní zástupkyně podnikatele, by dle názoru správního orgánu nemělo na věrohodnost výpovědi nezletilého P. žádný vliv. Věřodnost výpovědi nezletilého P. nebyla zpochybněna žádným z orgánů, které rozhodnutí správního orgánu přezkoumávaly. Není tedy zřejmé, z jakého důvodu právní zástupkyně podnikatele požaduje doplnění důkazu v této záležitosti. Dítě, které je schopno formulovat své vlastní názory, má právo tyto názory svobodně vyjadřovat při projednávání všech záležitostí, které se ho dotýkají, o dítěti starším 12 let se má za to, že je schopno informaci přijmout, vytvořit si vlastní názor a tento názor sdělit, a to bez ohledu na chování dítěte ve škole, či rodinné poměry dítěte.“

Žalovaný pak tyto úvahy rozvinul o následující: „Co se týče odvolatelem navrhovaného doplnění dokazování zprávou o chování nezletilého pro potřeby ověření jeho důvěryhodnosti, krajský úřad uvádí, že v šetřené věci by nebyly případné informace, obsažené v takovéto zprávě, relevantní. Tvzení nezletilého totiž sice samo o sobě obstát nemusí (z tohoto důvodu nakonec nebylo rozhodováno o skutku, který se měl stát dne 24. 3. 2014), celý řetězec výpovědí i jiných důkazů však hovoří o projednávaném skutku ze dne 26. 3. 2014 dostatečně průkazně. Na tomto by nic neměnila ani skutečnost, kdy by byla na základě jakékoli zprávy důvěryhodnost nezletilého v jiných záležitostech zpochybněna.“

S těmito úvahami a závěry správních orgánů se krajský soud plně ztotožňuje. Rovněž krajskému soudu není zřejmé, jak by věrohodnost výpovědi nezletilého P. měla zásadním způsobem ovlivnit případná zjištění, že s ním rodiče měli výchovné problémy, že byl v důsledku nich umístěn do výchovného ústavu a jak že se tam choval. I pokud by se tato žalobcová tvrzení zakládala na pravdě, tím spíše lze pochopit postup rodičů v situaci, kdy zjistili, že jejich syn má k dispozici ve svém věku cigarety. Za situace, kdy nezletilý třikrát zcela shodně vypovídal v rozpětí zhruba čtyř měsíců (z toho ve dvou případech za účasti pracovnice OSPOD), není důvod o věrohodnosti jeho svědecké výpovědi pochybovat. Jak ale správně upozornil žalovaný, výpověď nezletilého P. nebyla jediným (a dle názoru krajského soudu ani stěžejním) důkazem při prokázání žalobcovy viny daným deliktním jednáním. Jednalo se pouze o jeden z dílů řetězce důkazů, které do sebe zapadají a navzájem potvrzují svoji pravdivost a věrohodnost. Jak už navíc krajský soud konstatoval shora, nebylo prokázáno (a žalobce sám nepřišel v tomto směru s žádným relevantním tvrzením), že by nezletilý či jeho rodiče měli nějaký důvod či motiv (a to ať už obecně nebo ve vztahu k žalobci), který by věrohodnost jejich svědeckých výpovědí jakkoliv

oslaboval. Z uvedených důvodů se proto rovněž krajský soud rozhodl návrhu žalobce na doplnění dokazování provedením shora uvedených důkazů nevyhovět. Provedení navržených důkazů totiž není pro posouzení dané věci právně relevantní.

Správní orgány tedy postupovaly v řízení v souladu s požadavkem zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nezbytném rozsahu, tedy v souladu s § 3 správního řádu.

Krajský soud tak neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, a proto mu nezbylo, než žalobu s odkazem na § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 11. dubna 2017

JUDr. Jan Rustch v. r.
předseda senátu